

ΕΛΕΝΗ ΣΕΜΕΡΤΖΙΔΟΥ

«Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ»

(Θεατρικό έργο
σε τρεις πράξεις)

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 2010

Στον Άμλετ μου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

1. ΚΥΡΙΑ (ΗΘΟΠΟΙΟΣ/ΣΚΗΝΟΘΕΤΙΔΑ)
2. ΛΕΝΑ (ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΗ ΗΘΟΠΟΙΟΣ)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Σ' ένα θεατράκι ελάχιστων τετραγωνικών μέτρων και σε μια σκηνή – νοσταλγικά στιλάτη αλλά και ασφυκτική – περιφέρεται ο ψυχισμός των δύο ηρωίδων, μιας ηθοποιού και σκηνοθέτιδος και της μαθητευόμενης της στην Υποκριτική Τέχνη.

Το απομεσήμερο δείχνει να τις ανήκει, ζητώντας παρηγοριά στις νυχτερινές πρόβες για το ανέβασμα μιας παράστασης. Μοναχικές στιγμές, μέσα σε πυκνές σκέψεις, και μόνη απόδραση η Τέχνη του Θεάτρου. Υποφωτισμένες σκηνές μετατρέπονται σε σύμβολα αυτογνωσίας, με τελετουργικό την έξοδο από τα στενωπά όρια του θεάτρου προς την ελευθερία.

Δεν θα αργήσουν, όμως, να ανακαλύψουν ότι η σχέση τους, πέρα από θεατρική, είναι σχέση ζωής. Μιας ζωής, που ξεκινάει από ένα μακρινό, αλλοτινό παρελθόν – διάφανο και σκιερό ταυτόχρονα – και που ακολουθώντας τα σενάρια του θεατρικού τους έργου, θα τις οδηγήσει στα χνάρια μιας παραδοχής και μιας, αντίστοιχα, λύτρωσης.

Το μέσον, η **Παράσταση**, και η κίνηση ψυχών και σωμάτων αποδεικνύεται, για άλλη μια φορά, η πιο ρεαλιστική και *''καλογραμμένη'' έκφραση της Αγάπης.*

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1^η Σκηνή:

(Βρισκόμαστε στη σκηνή μιας μικρής θεατρικής αίθουσας. Μια κοπέλα κρατάει στα χέρια της ένα ποτιστήρι και ποτίζει δύο γλάστρες εκατέρωθεν της σκηνής. Στο θεατράκι μπαίνει μια ώριμη κυρία.)

ΚΥΡΙΑ: Λένα; Τι κάνεις εδώ;

ΛΕΝΑ: Ποτίζω τις γλάστρες.

ΚΥΡΙΑ: Αυτό το βλέπω. Εννοώ ... Γιατί ήρθες τόσο νωρίς στο θέατρο;

ΛΕΝΑ: Για να ποτίσω τις γλάστρες.

ΚΥΡΙΑ: Για να ποτίσεις τις γλάστρες; Έλα τώρα! Σοβαρέψου!

ΛΕΝΑ: *(Αφήνει κάτω το ποτιστήρι και την πλησιάζει)* Είμαι πολύ σοβαρή. *(Με έμφαση)* Ήρ-θα για να ποτί-σω τις γλά-στρες!

ΚΥΡΙΑ: *(Η κυρία κοιτάζει τριγύρω. Πιάνεται απ' το μπράτσο της μίας και μοναδικής πολυθρόνας που βρίσκεται πάνω στη σκηνή)* Θυμώνεις ... Αλλά ... Κάποια μέρα, θα καταλάβεις ...

ΛΕΝΑ: *(Ποτίζοντας)* Τι να καταλάβω; Δεν νομίζω ότι υπάρχει και τίποτα για να καταλάβω.

ΚΥΡΙΑ: Δεν υπάρχει;

ΛΕΝΑ: Όχι, δεν υπάρχει.

ΚΥΡΙΑ: *(Κοιτάζοντάς την έντονα στα μάτια)* Γιατί ήρθες;

ΛΕΝΑ: *(Με αδιάφορο ύφος)* Σου είπα. Για να ποτίσω τις γλάστρες.

ΚΥΡΙΑ: Όταν χώρισα, είχα ήδη έναν γιο ... Και είχα προηγουμένως ...

ΛΕΝΑ: Δεν νομίζω να φταίω, και γι' αυτό, εγώ!

ΚΥΡΙΑ: Εσύ δεν ξέρεις τίποτα από τέτοιες καταστάσεις ...

ΛΕΝΑ: Θα έπρεπε;

ΚΥΡΙΑ: *(Την κοιτάζει σιωπηλή)*

ΛΕΝΑ: Δεν μου απαντάς. Θα έπρεπε;

ΚΥΡΙΑ: Ο χωρισμός ... Η απώλεια ... Είναι μισός θάνατος ...

ΛΕΝΑ: Επαναλαμβάνω. Δεν μου απαντάς. Θα έπρεπε;

ΚΥΡΙΑ: Ω! Γίνεσαι πολύ κουραστική, όταν επαναλαμβάνεις ανούσιες φράσεις! Ναι! Κουραστική! Και ... Και μονότονη, επίσης!

ΛΕΝΑ: Μονότονη είμαι, ούτως ή άλλως! Μονότονη, Μονόπλευρη, Μονολιθική, Μονοδιάστατη, Μονοκόμματα ... Δεν θυμάμαι. Όλο και κάτι θα έχω ξεχάσει!

ΚΥΡΙΑ: Μμμμμ! Ουφ, Θεέ μου! Τι κουραστικό κορίτσι! Ακόμη δεν ήρθα στο θέατρο και με φούντωσε! Εεεεε! ... Με μπάφιασες!

ΛΕΝΑ: Πάρε τότε λίγο νερό να δροσιστείς. *(Τείνει το ποτιστήρι με το χέρι της).*

ΚΥΡΙΑ: Και αναιδής μαζί! Αναιδέστατη!

ΛΕΝΑ: Μα ... Εγώ ...

ΚΥΡΙΑ: Να φέρεσαι με σεβασμό!

ΛΕΝΑ: Μα ... Για να δροσιστείς ...

ΚΥΡΙΑ: Ναι! Ναι! Να μάθεις να σέβεσαι τους ανθρώπους!

ΛΕΝΑ: Μα, για να δροσιστείς το έκανα!

ΚΥΡΙΑ: Αααααα! Δεν μπορώ να καταλάβω πώς καταφέρνεις και κάνεις την αδρεναλίνη μου να αγγίζει κόκκινο!

ΛΕΝΑ: Δεν καταλαβαίνεις;

ΚΥΡΙΑ: Όχι, δεν καταλαβαίνω!

ΛΕΝΑ: Έλα τώρα! Στ' αλήθεια δεν καταλαβαίνεις;

ΚΥΡΙΑ: Όχι! Στ' αλήθεια δεν καταλαβαίνω!

ΛΕΝΑ: Σίγουρα δεν καταλαβαίνεις;

ΚΥΡΙΑ: Ναι! Σίγουρα δεν καταλαβαίνω!

ΛΕΝΑ: Ωραία λοιπόν! Θέλεις, σίγουρα, να σου πω;

ΚΥΡΙΑ: Ναι! Θέλω, σίγουρα, να μου πεις!

ΛΕΝΑ: Πολύ καλά! *(Μικρή σιωπή)* Η ηλικία.

ΚΥΡΙΑ: Τι είπες; Δεν κατάλαβα.

ΛΕΝΑ: Είπα, η ηλικία.

ΚΥΡΙΑ: Τι, η ηλικία;

ΛΕΝΑ: Φταίει η ηλικία σου.

ΚΥΡΙΑ: *(Αναυδη)*

ΛΕΝΑ: Η γυναίκα, μετά τα πενήντα, έχει, συνήθως, εξάψεις. Και ... Απ' ό,τι όλα δείχνουν ... Εσύ είσαι σ' αυτή τη φάση.

ΚΥΡΙΑ: Ε!... Είσαι πολύ αναιδής τελικά!

ΛΕΝΑ: Τότε, γιατί ήρθες εδώ;

ΚΥΡΙΑ: Τι σχέση έχει αυτό με τη διαπίστωσή μου!

ΛΕΝΑ: Ποια είναι η διαπίστωσή σου; Ότι είμαι αναιδής;

ΚΥΡΙΑ: Όχι απλά αναιδής! Αναιδέστατη!

ΛΕΝΑ: Ωραία λοιπόν! Ωραία! Ας το «πιάσουμε» διαφορετικά! Σεβασμιότητα μου Κυρία! *(Υποκλίνεται με σεβασμό)* Αν έχετε την ευγενή καλοσύνη, μου λέτε, σας παρακαλώ, γιατί ήρθατε, σήμερα, στο θέατρο;

ΚΥΡΙΑ: Πολύ ευχαρίστως να σας πω! *(Μικρή σιωπή. Σκέφτεται λιγάκι)* Για να ποτίσω τις γλάστρες!

ΛΕΝΑ: Ααααααα!!! Είδατε, τελικά, αγαπητό μας κοινό! Όμοιος, ομοίω, αεί, πελάζει πάντα! Χα, χα, χα, χα!!!

ΚΥΡΙΑ: Χα, χα, χα, χα!!! Γελάσαμε και σήμερα! Μόνο που εσύ "βελάζει", ομορφιά μου!

ΛΕΝΑ: Βελάζω;

ΚΥΡΙΑ: Ναι! Γιατί είσαι ένα πρόβατο!

ΛΕΝΑ: Ενώ εσύ; Λυκόσκυλο! Ευτυχώς που σ' έχω να με προστατεύεις!

ΚΥΡΙΑ: Να είσαι πιο προσεχτική στους χαρακτηρισμούς σου! Σε παρακαλώ πολύ!

ΛΕΝΑ: Κι εσύ, παρομοίως!

ΚΥΡΙΑ: Κι εγώ;

ΛΕΝΑ: Ναι, κι εσύ!

ΚΥΡΙΑ: Εγώ να προσέχω;

ΛΕΝΑ: Ναι! Εσύ να προσέχεις!

ΚΥΡΙΑ: Εσύ κι εγώ είμαστε το ίδιο πράγμα;

ΛΕΝΑ: Ναι! Γιατί; Σε τι διαφέρουμε;

ΚΥΡΙΑ: Σε τι διαφέρουμε!

ΛΕΝΑ: Ναι! Σε ρωτάω! Σε τι διαφέρουμε!

ΚΥΡΙΑ: Σε τι διαφέρουμε!

ΛΕΝΑ: Ναι! Σε τι διαφέρουμε!

ΚΥΡΙΑ: Μα, στην ηλικία φυσικά!

ΛΕΝΑ: Αααααα!! Τι διαπιστώσεις είναι αυτές, σήμερα, Θεέ μου! Ευτυχώς που το κατάλαβες! Κάλιο αργά παρά ποτέ!

ΚΥΡΙΑ: Τι να καταλάβω δηλαδή;

ΛΕΝΑ: Ότι διαφέρουμε στην ηλικία!

ΚΥΡΙΑ: Γιατί σου είπα εγώ ότι δεν διαφέρουμε;

ΛΕΝΑ: Μόλις εχθές!

ΚΥΡΙΑ: Τι εχθές;

ΛΕΝΑ: Εχθές έλεγες, με θυμό, ότι ανήκουμε στην ίδια γενιά!

ΚΥΡΙΑ: Στην ίδια γενιά! Όχι ότι έχουμε την ίδια ηλικία!

ΛΕΝΑ: Δεν το είπες με αυτό το πνεύμα!

ΚΥΡΙΑ: Δεν το είπα με αυτό το πνεύμα! Κι εσύ που ξέρεις με ποιο πνεύμα το είπα!

ΛΕΝΑ: Το ξέρω γιατί σε ξέρω!

ΚΥΡΙΑ: Με ξέρεις;

ΛΕΝΑ: Ναι, σε ξέρω!

ΚΥΡΙΑ: Και πώς με ξέρεις δηλαδή;

ΛΕΝΑ: Ξέρεις πώς σε ξέρω!

ΚΥΡΙΑ: Ξέρω πώς με ξέρεις;

ΛΕΝΑ: Ναι, το ξέρεις! *(Η κυρία κατεβάζει το κεφάλι της)* Το ξέρεις ... Απλά ... Δεν θέλεις να το παραδεχτείς ...

ΚΥΡΙΑ: *(Με χαμηλωμένο βλέμμα και τόνο στη φωνή)* Γιατί ήρθες στο θέατρο σήμερα; ...

ΛΕΝΑ: Για να ποτίσω τις γλάστρες ...

ΚΥΡΙΑ: Φοβάσαι τόσο πολύ μη μαραθούν; ...

ΛΕΝΑ: Εσύ δεν φοβάσαι; ...

ΚΥΡΙΑ: *(Γυρίζει το κεφάλι της και τις κοιτάζει)* Είναι ό,τι πιο ζωντανό υπάρχει εδώ μέσα ...

ΛΕΝΑ: Μα, για όνομα του Θεού! Για μια φορά, τουλάχιστον, πες την αλήθεια στον ίδιο σου τον εαυτό! Πάψε να υποκρίνεσαι!

ΚΥΡΙΑ: Εγώ; Υποκρίνομαι; Τι είναι αυτά που λες τώρα;

ΛΕΝΑ: Υποκρίνεσαι!

ΚΥΡΙΑ: Υποκρίνομαι;

ΛΕΝΑ: Ναι! Είσαι μια υποκρίτρια! Φοβάσαι! Φοβάσαι! Φοβάσαι!

ΚΥΡΙΑ: Πάρε πίσω τα λόγια σου, μικρή! Ακούς; Πάρε πίσω τα λόγια σου! Το καλό που σου θέλω!

ΛΕΝΑ: Όχι! Απειλές δεν δέχομαι! Είσαι μια φοβισμένη υποκρίτρια, που τρέμει στην Αλήθεια!

ΚΥΡΙΑ: Πρόσεξε γιατί θα σε βρίσω, Ελενίτσα! Πρόσεξε καλά! Μην παίζεις με τα νεύρα μου!

ΛΕΝΑ: Εσύ παίζεις με όλους! Γιατί είσαι μια θεατρίνα! Αλλά εμένα δεν με ξεγελάς! Μ' ακούς;

ΚΥΡΙΑ: Υπό άλλες συνθήκες, θα σου έριχνα ένα χαστούκι, που θα ήτανε όλο δικό σου!

ΛΕΝΑ: Και γιατί δεν το κάνεις; Ε; Κάν' το λοιπόν! Έλα! Έλα!

ΚΥΡΙΑ: *(Μικρή σιωπή)* Είσαι απαράδεκτη ...

ΛΕΝΑ: Αλήθεια;

ΚΥΡΙΑ: Είσαι αναιδής ...

ΛΕΝΑ: Γιατί ήρθες, σήμερα, να ποτίσεις τις γλάστρες;

ΚΥΡΙΑ: *(Σιωπηλή)*

ΛΕΝΑ: Θέλεις να στο πω εγώ;

ΚΥΡΙΑ: *(Παραμένει σιωπηλή)*

ΛΕΝΑ: Ε; Θέλεις να στο πω;

ΚΥΡΙΑ: *(Χαμηλώνει το βλέμμα)* Όχι ... Δεν θέλω ...

ΛΕΝΑ: Πολύ καλά!

ΚΥΡΙΑ: *(Μικρή σιωπή)* Μάθε να σέβεσαι ...

ΛΕΝΑ: Εγώ θέλω μόνο ν' αγαπώ! ....

ΚΥΡΙΑ: Μάθε, τότε, ν' αγαπάς ... *(Πάει να φύγει)*

ΛΕΝΑ: Είχαμε κάνει μια συμφωνία! ... Να τις ποτίζουμε! ...

ΚΥΡΙΑ: Μάθε ν' αγαπάς ...

ΛΕΝΑ: Να τις ποτίζουμε για να μπορούμε να! ...

ΚΥΡΙΑ: Δεν ξέρεις ν' αγαπάς ...

ΛΕΝΑ: Ξέρω! Ξέρω!

ΚΥΡΙΑ: Όχι, δεν ξέρεις ...

ΛΕΝΑ: Ενώ εσύ! ... Ξέρεις;

ΚΥΡΙΑ: *(Σταματάει απότομα και μένει σιωπηλή)*

ΛΕΝΑ: Εσύ μου έλεγες, πάντα, ότι έρχεται μια μέρα που τα παραθυρόφυλλα της καρδιάς μας κλείνουν! Μένουν ανοιχτά μόνο για λίγους και εκλεκτούς! Εσύ έπαυες, πλέον, ν' αγαπάς! Όχι εγώ!

ΚΥΡΙΑ: Απ' ό,τι βλέπω, εξακολουθείς ν' αυθαδιάζεις! Άνθρωποι, σαν και σένα, το καλύτερο που έχουν να κάνουν είναι να σιωπούν!

ΛΕΝΑ: Σιωπούν τα χείλη, όταν σιωπάει και η καρδιά! Εγώ δεν ανήκω σ' αυτή την κατηγορία ανθρώπων! Εσύ τους τιμάς με την παρουσία σου!

ΚΥΡΙΑ: Ήρθες για να ποτίσεις τις γλάστρες!

ΛΕΝΑ: Όπως ήρθες και συ επίσης!

ΚΥΡΙΑ: Ε, λοιπόν! Πότισέ τες και φύγε!

ΛΕΝΑ: *(Μένει σιωπηλή, με το κεφάλι κατεβασμένο).*

ΚΥΡΙΑ: Κάποιος πρέπει, επιτέλους, να σου πει πόσο ανάγωγη κοπέλα είσαι! Δεν μπορεί όλοι να είναι υποχρεωμένοι να συνταχθούν με την άποψή σου! Ποια είσαι τέλος πάντων!

ΛΕΝΑ: Είμαι η ...

ΚΥΡΙΑ: *(Διακόπτοντάς την και κάνοντας αναστροφή για να φύγει)* Είσαι η πιο θρασύτατη ύπαρξη που γνώρισα ποτέ!

ΛΕΝΑ: *(Κοιτάζοντας στο κενό)*

ΚΥΡΙΑ: Ναι! Ναι! Η πιο θρασύτατη ύπαρξη που γνώρισα ποτέ!

ΛΕΝΑ: Και τότε; ... Γιατί ήρθες σήμερα; ...

ΚΥΡΙΑ: *(Μικρή σιωπή)* Ήρθα ... Γιατί έπρεπε να έρθω ...

ΛΕΝΑ: Έπρεπε; ...

ΚΥΡΙΑ: Ναι ... *(Μικρή σιωπή)* Κάποιος πρέπει να φροντίσει αυτόν τον χώρο ... Έχω την ευθύνη του ...

ΛΕΝΑ: Του χώρου; ...

ΚΥΡΙΑ: *(Την κοιτάζει έντονα)* Φυσικά ... Του χώρου ... Ποιανού άλλου την ευθύνη θα μπορούσα να έχω; ...

ΛΕΝΑ: *(Μένει σιωπηλή)*

ΚΥΡΙΑ: *(Κοιτάζοντας τριγύρω)* Το θεατράκι αυτό μού παραχωρήθηκε ύστερα από πολύ αγώνα. Να το αφήσω στην τύχη του; *(Μικρή σιωπή)* Εγώ έχω μάθει να εκτιμώ τα πράγματα που αποκτώ με ιδρώτα και αίμα!

ΛΕΝΑ: *(Χαμογελώντας πικρά)* Τα πράγματα ... Τα πράγματα ...

ΚΥΡΙΑ: Ναι! Τα πράγματα! Γιατί; Σου φαίνεται περίεργο; Δεν ξέρω πώς σκέφτεσαι εσύ, αλλά εγώ έτσι αισθάνομαι και ενεργώ!

ΛΕΝΑ: Τα πράγματα ... *(Μικρή σιωπή)* Είναι κι αυτό δώρο των πολιτικάντηδων, με τους οποίους συναναστρέφεσαι;

ΚΥΡΙΑ: *(Εκνευρισμένη)* Άρχισες πάλι; Δεν σταματάς; Θέλεις να το συνεχίσουμε δηλαδή; Ε; Θέλεις συνέχεια;

ΛΕΝΑ: Φυσικά και θέλω να το συνεχίσουμε! Εγώ δεν πετάω κορώνες και μετά αποχωρώ! *''Τα πράγματα που αποκτώ με ιδρώτα και αίμα!''* Πολύ συγκινητικό! Γέμισαν τα μάτια μου δάκρυα! *''Ιδρώτα και αίμα''* αποκαλείς εσύ αυτούς τους ρεμπεςκέδες που σε χρησιμοποιούν;

ΚΥΡΙΑ: Κανένας δεν με χρησιμοποιεί! Είσαι, εντελώς, εκτός πραγματικότητας!

ΛΕΝΑ: Αλήθεια;

ΚΥΡΙΑ: Κυριολεκτικά δεν ξέρεις τι σου γίνεται! Κοιμάσαι όρθια!

ΛΕΝΑ: Ενώ, εσύ, ξέρεις!

ΚΥΡΙΑ: Άκου, κορίτσι μου! Εσύ, απ' ό,τι φαίνεται, έχεις όρεξη! Εγώ ήρθα εδώ για δουλειά! Δεν έχω τη δική σου διάθεση για καβγάδες!

ΛΕΝΑ: Και όχι, απλά, σε χρησιμοποιούν! Σε «κολλάνε» κιόλας! Θα έπρεπε να ντρέπεσαι που τους δίνεις τόσο θάρρος!

ΚΥΡΙΑ: Ααααα!! Για να σου πω!!

ΛΕΝΑ: Τις προάλλες, εκείνο το «πολιτικό ζώο», αντί να κοιτάει εσένα, κοιτούσε, προκλητικότατα, τα πόδια σου! Αυτός είναι *''ο ιδρώτας και το αίμα''*; Να τις βράσω τέτοιες *''κατακτήσεις''*!

ΚΥΡΙΑ: Ωραία λοιπόν! Ωραία! Ας πούμε ότι με «κολλάνε»! Πολύ καλά! Όντως, με «κολλάνε»! Εσύ τι πρόβλημα έχεις; Εεεε; Εμένα *''ατιμάζουν''*, όχι εσένα! Τι κόπτεσαι τόσο πολύ;

ΛΕΝΑ: *(Την κοιτάζει αμίλητη)*

ΚΥΡΙΑ: Σε ρωτάω! Τι κόπτεσαι τόσο πολύ;

ΛΕΝΑ: *(Γυρίζοντας την πλάτη της, εκνευρισμένη)* Δεν κόπτομαι για σένα! Κόπτομαι ... *(Μικρή σιωπή)* Για την Τέχνη ...

ΚΥΡΙΑ: Αλήθεια; *(Την πλησιάζει από πίσω)*

ΛΕΝΑ: *(Μένει σιωπηλή)*

ΚΥΡΙΑ: Ανέκαθεν είχα ωραία πόδια ... *(Της το ψιθυρίζει στο αυτί)*

ΛΕΝΑ: *(Γυρίζει απότομα και την κοιτάζει οργισμένη)*

ΚΥΡΙΑ: *(Ειρωνικά)* Είχα ωραία πόδια, ομορφιά μου ... Εγώ φταίω; ... Τι προτείνεις να κάνω; ...

ΛΕΝΑ: *(Της γυρίζει και, πάλι, την πλάτη)*

ΚΥΡΙΑ: Να τα κόψω μήπως; ... *(Της ψιθυρίζει στο αυτί)* Ε; Τι λες, φωστήρα μου; ... Να τα κόψω; ...

ΛΕΝΑ: Να κόψεις το κεφάλι σου! Καρφί δεν μου καίγεται!

ΚΥΡΙΑ: Αααααα!! Χα! Χα! Χα! Χα! Λοιπόν, κουκλίτσα μου! Αρκετά! Τις πότισες τις γλαστρούλες σου! Σ' ευχαριστούμε πολύ! Μπορείς να μας αδειάζεις τώρα τη γωνιά! Αρκετά μάς έπρηξες για σήμερα! Φτάνει! Εις αύριον τα σπουδαία!

ΛΕΝΑ: *(Μένει σιωπηλή)*

ΚΥΡΙΑ: Λοιπόν; Δεν θα φύγεις;

ΛΕΝΑ: Τι θα κάνεις εδώ μόνη σου; ...

ΚΥΡΙΑ: Αυτό σ' απασχολεί; Α! Όλο και κάτι θα βρω να κάνω!

ΛΕΝΑ: *(Μένει σιωπηλή)*

ΚΥΡΙΑ: Λοιπόν;

ΛΕΝΑ: Δεν θέλω να φύγω ... Δεν θέλω να σ' αφήσω μόνη σου ...

ΚΥΡΙΑ: Ω! Αυτό θα ήτανε ευχής έργο! Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο θα το χαιρόμουν! Αλλά, που τέτοια τύχη!

ΛΕΝΑ: Δεν λες αλήθεια ...

ΚΥΡΙΑ: Αλήθεια; Στ' αλήθεια νομίζεις ότι ψεύδομαι;

ΛΕΝΑ: Ναι ...

ΚΥΡΙΑ: Α! Καλό κι αυτό!

ΛΕΝΑ: *(Μένει σιωπηλή)*

ΚΥΡΙΑ: Λοιπόν, κορίτσι μου, στο καλό! Είσαι ελεύθερη! Σε απαλλάσσω από το οποιοδήποτε καθήκον σου να με συντροφεύεις! *(Μικρή σιωπή)* Στην Τέχνη!

ΛΕΝΑ: *(Παραμένει σιωπηλή)*

ΚΥΡΙΑ: Είπα! Θέλω να μείνω μόνη!

ΛΕΝΑ: *(Ετοιμάζεται να φύγει)* Ως τότε θα λες ψέματα στον ίδιο σου τον εαυτό; ...

ΚΥΡΙΑ: Ψέματα; *(Μικρή σιωπή)* Μμμμμμ ..... Μάλιστα ... Ψέματα ... Έχω, λοιπόν, απέναντί μου, μια υπέρμαχο της Αληθείας ... Μια επαναστάτρια ... Μια αγνή ιδεολόγο ... Μια οραματίστρια ... Μμμμ ... Μάλιστα ... *(Μικρή σιωπή)* Και, τότε, ο Πόντιος Πιλάτος ρώτησε τον Ιησού: *''Και ποια είναι η Αλήθεια;''* ...

ΛΕΝΑ: *(Μένει σιωπηλή)*

ΚΥΡΙΑ: Δεν απαντάτε, δεσποινίς μου; *(Μικρή σιωπή)* Ας το συγκεκριμενοποιήσω, λοιπόν, το ερώτημά μου! *(Την πλησιάζει, κοιτώντας την κατάματα. Με έμφαση)* *''Και - ποια - είναι - η - Αλήθεια - μου;''*

ΛΕΝΑ: *(Κλαίει ...)*

ΚΥΡΙΑ: *(Αρχικά, ξαφνιάζεται. Ύστερα, συνέρχεται και τη χτυπάει στοργικά στην πλάτη)* Έλα ... Έλα τώρα ... Μην κλαις ... Χαζομάρες λέμε τόση ώρα! ... Έλα, μωρό μου ... Μην κλαις ...

ΛΕΝΑ: *(Σκουπίζει τα μάτια της)*

ΚΥΡΙΑ: Κάθε φορά που θα κάνουμε μια πρόβα, δεν χρειάζεται να κλαις, μωρό μου. Πρόβα ήταν ... Μια πρόβα ... Τίποτα περισσότερο ...

ΛΕΝΑ: *(Σκουπίζει τα μάτια της)*

ΚΥΡΙΑ: Έλα, βρε προβατάκι! Μην κλαις! Έλα! Έλα! Για να σε δω ... Έτσι! ... Έτσι, μπράβο! ...

ΛΕΝΑ: *(Κάθεται κάτω στη σκηνή)*

ΚΥΡΙΑ: *(Κάθεται κι εκείνη δίπλα της)* Καλός ηθοποιός είναι αυτός που μπαίνει και, την ίδια στιγμή, βγαίνει από τον ρόλο του. Εμείς «παίζουμε», γλυκιά μου. Μην το ξεχνάς αυτό ... «Παίζουμε» ... Για την παράσταση ...

ΛΕΝΑ: Μάλλον ... Δεν έχω συνηθίσει ακόμα το ρόλο μου ...

ΚΥΡΙΑ: Θα τον συνηθίσεις με τον καιρό ... Είναι νωρίς ακόμα ... Έχουμε χρόνο ...

ΛΕΝΑ: Έχει πολλή ένταση αυτός ο ρόλος ...

ΚΥΡΙΑ: Όλοι οι ρόλοι έχουν την έντασή τους, ομορφιά μου. Όλοι οι ρόλοι ... *(Τη χαϊδεύει στην πλάτη)* Μια πρόβα ήταν ... Πάει ... Πέρασε ...

ΛΕΝΑ: Ναι ... Μια πρόβα ήταν ... Αλλά ... Θέλω να είμαι προετοιμασμένη ... *(Μικρή σιωπή)* Για την ... *(Μικρή σιωπή)* Παράσταση ...

ΚΥΡΙΑ: Θα είσαι, μωρό μου ... Μην ανησυχείς ... Θα είσαι ...

*(Χαμηλώνουν τα φώτα.
Η κυρία σηκώνεται όρθια πάνω στη σκηνή.
Τα φώτα πέφτουν μονάχα επάνω της.
Ακολουθεί μονόλογος ...)*

ΚΥΡΙΑ: Τη γνώρισα ένα πρωινό καλοκαιριού ... Στη πλάτη της φορούσε ένα σακίδιο και περιεργάζονταν με αφέλεια τη φύση. Μου φάνηκε τόσο γλυκό παιδί! Είχε ένα, εκπληκτικά, ευγενικό χαμόγελο! Και ένα τόσο αγνό και καθάριο βλέμμα! Σκέφτηκα ... *(Μικρή παύση)* Ω! Κάτι σκέψεις που κάνει, μερικές φορές, ο άνθρωπος! *(Μικρή σιωπή)* Από κείνη τη στιγμή, η ματιά της ήρθε και φώλιασε μέσα μου ... Βαθιά, μέσα μου ... Τόσο βαθιά ... *(Μικρή σιωπή)* Α! Ωστόσο, δεν είναι εύκολο πλάσμα! Είχατε, άλλωστε, την ευκαιρία να το διαπιστώσετε κι εσείς, ίδιοι όμμασι! Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι θα μου έκανε τον βίο αβίωτο, μετά από την τρίτη-τέταρτη φορά που θα συναντιόμασταν! Δεν μπορώ να την κάνω ζάφτη με τίποτα! Είναι φοβερό! Η γλώσσα της και η ισχυρογνωμοσύνη της, άλλο πράγμα! Όσο για το πείσμα και την επιμονή της ... Τι να πω! Σωστό θηρίο! *(Μικρή παύση)* Το μυαλό της είναι επικεντρωμένο στην ... Παράσταση ... *(Μικρή σιωπή)* Όλο το "είναι" της, όμως, ξεγεύεται ... Το νιώθω ... Το νιώθω, όταν την κοιτάζω ... Τις ώρες που δεν μιλάει και μένει σιωπηλή ... Μετά από μία πρόβα ... Προσηλωμένη πάνω από ένα βιβλίο που ξεφυλλίζει ... Κάποιο γραπτό της ... *(Μικρή σιωπή)* Όλο με ρωτάει για το θέατρο! Για την ... Τέλος πάντων! Δεν έχει σημασία! ... Ερωτήσεις! Ερωτήσεις! Χιλιάδες ερωτήσεις! Και πουθενά να μην μπορούμε να συμφωνήσουμε ποτέ! Δεν είναι τρομερό; Τι λέτε; Πολλές φορές, μετράω μέχρι το δέκα, προσπαθώντας να πνίξω τον θυμό μου! Όμως ... *(Μικρή σιωπή)* Όταν έρχεται και κάθεται δίπλα μου ... Τότε σκέφτομαι ... *(Μικρή σιωπή)* Ω, Θεέ μου! Τι σκέψεις κάνει,

μερικές φορές, ο άνθρωπος! *(Μικρή σιωπή)* Τις προάλλες, ξέρετε, μου είπε ψέματα – παρεμπιπτόντως φαντασιώνεται του κόσμου τους μύθους! Μου είπε ψέματα, λοιπόν, πως πάσχει από μια σπάνια αρρώστια και πως πρέπει να χειρουργηθεί, γιατί κάθε θεραπεία, που θα μπορούσε να κάνει, είναι μάταιη υπόθεση πλέον! Τρελάθηκα! Κλείστηκα στον εαυτό μου και δεν μιλούσα! Και, μετά από λίγες ώρες, σαν να μην συνέβαινε τίποτα, μου αποκάλυψε το ψεύδος της, γελώντας και επαναλαμβάνοντας τη φράση: *“Ε, καλά, μωρέ! Και τι έγινε!”* Κρατιόμουν να μην σηκώσω το χέρι μου και της δώσω από καμιά με το σκουπόξυλο του θεάτρου! *(Μικρή σιωπή)* Ανάγωγη; Ο Θεός να σε φυλάει! Κανένας ποτέ δεν διανοήθηκε να μου μιλήσει έτσι! Από πού εκπορεύεται αυτό το θάρρος της, δεν το γνωρίζω! Ή ... Τέλος πάντων, κι αν ακόμη το γνωρίζω! ... Λίγος σεβασμός, βρε παιδί μου! Λίγος σεβασμός! Για όνομα του Θεού και της Παναγίας! Εδώ είναι θέατρο! Τόπος ιερός! *(Στρέφει το κεφάλι της και την κοιτάζει που κάθεται ακόμη κάτω στο πάτωμα)* Αγωνιώ πολύ για τη ζωή της ... Όσες φορές της είπα κάποια πράγματα, έγινε τούρκος! *“Να μην ανακατεύεσαι!”* και άλλα πολλά ... πολλά ... Κύριος είδε τι βατράχια έβγαιναν από το στόμα της με ιλιγγιώδη ταχύτητα! *(Μικρή σιωπή)* Όμως ... Δεν μπορούσα να της το αρνηθώ ... Αυτή η ... Παράσταση ... Αυτός ο ρόλος ... Όχι! Όχι! Πρέπει να μείνω συγκεντρωμένη μέχρι το τέλος! *(Μικρή σιωπή)* Μέχρι το τέλος της παράστασης! ... *(Μικρή σιωπή)* Μέχρι τη στιγμή που θα πέσει ... *(Μικρή σιωπή)* Ή μάλλον θα σηκωθεί ... Η αυλαία ...

(Χαμηλώνουν τα φώτα)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

1^η Σκηνή:

(Η κυρία ποτίζει τις δύο γλάστρες. Είναι μόνη. Στο θεατράκι επικρατεί άκρατη ησυχία. Έπειτα, ξεσκονίζει τη μία και μοναδική πολυθρόνα που υπάρχει πάνω στη σκηνή και κάθεται. Δείχνει θλιμμένη)

ΚΥΡΙΑ: Πέρασαν, ήδη, δεκαπέντε ημέρες ... Ίσως, η Λένα να 'χει δίκιο ... Αυτοί οι πολιτικάντηδες τα αποτιμούν όλα και τα ανάγουν σε χρήμα. Τις προάλλες, μαλώσαμε πάλι. Φώναζε ότι πρέπει να ανεξαρτητοποιηθούμε και να μην κρεμόμαστε από αυτούς τους μασκαράδες. Της μίλησα άσχημα. Μετά ... Στεναχωρήθηκα ... *(Μικρή σιωπή)* Είναι ελεύθερο παιδί. Δεν μπορεί να καταλάβει ότι ολόκληρη η ζωή είναι μια δέσμευση. Έχει τέτοια φαντασία και είναι τόσο αιθεροβάμων, που αναρωτιέμαι πώς θα πορευτεί στη ζωή. Φώναζε, επίσης, ότι και το έργο μας είναι κακογραμμένο. Κακογραμμένο ... Οι ρόλοι, φώναζε, δεν έχουν αλήθεια! Δεν φανερώνονται! Μια παράσταση που κινείται μέσα στην εσωστρέφειά της και το ψέμα! *(Μικρή σιωπή)* Αυτά είναι λίγα μόνο από τα λόγια που είπε και θυμάμαι ... *(Μικρή σιωπή)* Σκληρό κορίτσι ... Ένιωθα την καρδιά μου να χτυπάει τόσο δυνατά και τα μηνίγγια μου να χοροπηδάνε από το βουητό, που κάθισα σ' αυτή τη πολυθρόνα για να μην πέσω κάτω. Με τάραξε τόσο πολύ ... *(Μικρή σιωπή)* Όχι! Όχι! Της λείπει ο σεβασμός! Δεν ξέρει να σέβεται τους ανθρώπους! Μιλάει απότομα και πληγώνει! Κακογραμμένο ... Γιατί κακογραμμένο; ... Το έργο μας κακογραμμένο ... Τι θέλει από ένα έργο αυτό το κορίτσι; Δεν μπορώ να καταλάβω ... Δεν μπορώ ... *(Σκύβει και παίρνει από το πάτωμα ένα στυλό)* Αυτό τής έπεσε την ώρα που, οργισμένη, εκτόξευε τα πικρόλογά της εναντίον μου *(Κοιτάζει το στυλό)* Το στυλό της ... Νομίζει πως ο κόσμος θα αλλάξει με τη γραφή της ... Θα γίνει ανώτερος ... Ασυνήθιστος ... Ελεύθερος ...

*(Κρύβει το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της ...
Ακούγεται θόρυβος από πόρτα που τρίζει.
Στο θεατράκι μπαίνει η Λένα)*

ΛΕΝΑ: Καλησπέρα.

ΚΥΡΙΑ: *(Σκουπίζει τα δάκρυά της, για να μην φανεί ότι έκλαιγε)* Καλησπέρα ... Πού χάθηκες εσύ τόσες μέρες; ...

ΛΕΝΑ: Τι έχεις;

ΚΥΡΙΑ: Τίποτα δεν έχω. Μια χαρά είμαι.

ΛΕΝΑ: Ήρθες ...

ΚΥΡΙΑ: Ήρθα για να ποτίσω τις γλάστρες ...

ΛΕΝΑ: *(Κοιτάζοντας τα λουλούδια)* Μεγάλωσαν ... Θυμάσαι; ... Όταν τις φέραμε εδώ, ήταν πολύ μικρές ... *(Μικρή σιωπή)* Ξέρεις ... *(Κάθεται κάτω στο πάτωμα, δίπλα στην πολυθρόνα)* Είναι μέρες τώρα που το σκέφτομαι ... *(Μικρή σιωπή)* Σ' εκείνη τη σκηνή του έργου, που η κοπέλα γέρνει για ν' αγκαλιάσει την κυρία ... Κάτι δεν μου πηγαίνει καλά ... *(Μικρή σιωπή)* Και ήθελα να στο πω ...

ΚΥΡΙΑ: Α ... *(Σκουπίζοντας τα μάτια της)* Για θύμισέ μου λιγάκι ... Ποια σκηνή είναι αυτή;

ΛΕΝΑ: Η σκηνή που πρέπει να σ' αγκαλιάσω ...

ΚΥΡΙΑ: Α ... Μάλιστα ... Θυμήθηκα ... Ναι ... Βέβαια ... Ωραία σκηνή ... Ίσως και η πιο δυνατή όλης της παράστασης ... *(Μικρή σιωπή)* Σ' ακούω λοιπόν. Τι είναι αυτό που δεν σου πάει καλά;

ΛΕΝΑ: Νομίζω ... Νομίζω ότι η διαφορά ύψους που έχουμε ... Μ' εμποδίζει να ...

ΚΥΡΙΑ: *(Χαμογελώντας και σκουπίζοντας τα μάτια της)* Τώρα, ούτε λίγο ούτε πολύ, με αποκαλείς κοντή!

ΛΕΝΑ: *(Παραμένει σιωπηλή)*

ΚΥΡΙΑ: Αν σ' αγκάλιαζα εγώ ... Θα σου ήταν πιο εύκολο; ...

ΛΕΝΑ: Δεν ξέρω ... Μπορεί ...

ΚΥΡΙΑ: *(Μικρή σιωπή)* Λένα ... Σου αρέσουν οι αετοί; ...

ΛΕΝΑ: Φυσικά. Είναι πολύ περήφανα πουλιά.

ΚΥΡΙΑ: Ωραία ... Σκέψου, τότε, αυτό το πουλί ... Την ώρα που γέρνει όλο το κορμί του, για ν' αγγίξει τη γη και να πιει νερό ... Όταν η δίψα του δεν του επιτρέπει να χάνεται άλλο στους αιθέρες ... *(Μικρή σιωπή)* Χαμηλώνει τα φτερά του ...

ΛΕΝΑ: *(Την κοιτάζει σιωπηλή)*

ΚΥΡΙΑ: *(Μικρή σιωπή)* Ένα έργο γράφεται στις λεπτομέρειές του ... Το μόνο κακογραμμένο έργο ... Είναι αυτό που χάθηκε στους αιθέρες ... Χωρίς ν' αγκαλιάσει τη γη ... *(Αλληλοκοιτάζονται ... Σηκώνεται από την πολυθρόνα)* Νομίζω ότι είναι ώρα να πηγαίνω ... Έχω και μια δουλίτσα να κάνω ...

ΛΕΝΑ: Πότε θα κάνουμε πρόβα;

ΚΥΡΙΑ: Όταν θα είσαι έτοιμη.

ΛΕΝΑ: Την ώρα που ερχόμουν στο θέατρο ... Παρακαλούσα να μην σε έβρισκα εδώ ...

ΚΥΡΙΑ: *(Χαμογελώντας)* Γιατί; Τόσο αντιπαθής σου είμαι;

ΛΕΝΑ: Νομίζω ότι, κάθε φορά που με βλέπεις, ταράζεσαι ...

ΚΥΡΙΑ: *(Ετοιμη να φύγει)* Κλειδιά έχεις; Θα κλειδώσεις εσύ, φεύγοντας;

ΛΕΝΑ: *(Σηκώνεται όρθια)* Ναι ... Έχω ... Μην ανησυχείς ...

*(Η κυρία φεύγει και η Λένα μένει μόνη της.
Στη σκηνή του θεάτρου, ο φωτισμός χαμηλώνει και εστιάζεται επάνω της.
Ακολουθεί μονόλογος ...)*

ΛΕΝΑ: Τη γνώρισα ένα πρωινό καλοκαιριού ... Περιφερόμουν άσκοπα μ' ένα σακίδιο στον ώμο, ανάμεσα στον έρωτα μιας φύσης δροσερής, των φυλλωμάτων των χλωμών κι όλων εκείνων των διλημμάτων που σε ξυπνάνε το πρωί. Στο άκουσμα της λέξης "ηθοποιός", μάλλον σαν κάτι να αντέστρεψε τον χρόνο. Και σε όλο αυτό που το νοούμαι για παρόν, σε μένα ήρθε να φωλιάσει ένα άλλο παρελθόν, πιο μακρινό ... πιο αλλοτινό ... Σ' αυτό το παρελθόν, που δένεται με το παρόν, μέχρι να γίνει

κομμάτι συμπαγές, αδιαχώρητο κι αδιευκρίνιστο ... Εκεί ... Αναζήτησα τις λέξεις, τις διαχωριστικές γραμμές, τους συσχετισμούς ... Μάταιος κόπος ... Δεν βρήκα τίποτα ... (Μικρή σιωπή) Ξέρετε ... Έχω αρκετές σκέψεις στο μυαλό μου, αλλά μόνο μία με βασάνιζε πάντα. Αυτή που έχει να κάνει ... Με τον χρόνο ... Αν, βέβαια, υπάρχει χρόνος ... (Μικρή σιωπή) Μάλλον ... Ναι! ... Ναι! ... Μάλλον αυτή πρέπει να 'ναι η σωστότερη λέξη! ... (Μικρή σιωπή) Την αναγνώρισα ... (Μικρή σιωπή) Εκείνο το πρωί ... Την αναγνώρισα ... Και έτσι ... Άρχισαν όλα ... (Μικρή σιωπή) Ω! Φοβάται τόσο πολύ την Αλήθεια! Ισχυρίζεται ότι είμαι όλο φαντασιώσεις και εξωπραγματικότητες! Πόσο λάθος κάνει! Πόσο λάθος κάνει που νομίζει ότι η Αλήθεια είναι πέρα και πάνω από όλα αυτά! Διαστάσεις και συχνότητες δεν θέλει στη ζωή της. Μια γραμμή, με αρχή, μέση και τέλος, είναι η καθημερινή της διαδρομή. Και η Τέχνη ... Μια κουκίδα μες σ' αυτή τη διαδρομή ... (Μικρή σιωπή) Τη λέω ... "Άμλετ" ... Δεν με ρώτησε ποτέ γιατί. Αλλά, αν με ρωτήσετε εσείς, μπορώ και να σας πω ... Είναι ο γκρίζος και μουντός ουρανός, που πορφυρό παίρνει το χρώμα του απ' το χάϊδεμα της δύσης ... (Μικρή σιωπή) Εκείνη τρέχει στους δρόμους να προλάβει τη ζωή ... Έχεις, όμως, την αίσθηση πως με τον θάνατο φλερτάρει ... Λες και σκιά του να 'χει γίνει! ... Ενώ εγώ ... Εγώ που του μιλάω στη σιωπή μου ... Βάφω με χρώματα ιλαρά τη μέρα και τη νύχτα ... (Μικρή σιωπή) Φοβάται τόσο την Αλήθεια ... Όπως ο Άμλετ ... Βλέπει σαν δέσμευση την ίδια τη ζωή! Μαλώνουμε πολύ και διαφωνούμε σχεδόν σε όλα! Είναι τρομερό! Τι λέτε; Αλλά ... (Μικρή σιωπή) Ω! Θα σας το πω, όσο καλύτερα μπορώ! Θα προσπαθήσω τουλάχιστον! (Μικρή σιωπή) Υπάρχει ένα σημείο στη βάση της σπονδυλικής μας στήλης, που λέγεται "ιερό οστόν". Λένε ότι ένα άγγιγμα σε κείνο το σημείο είναι αρκετό, για να πλημμυρίσει κανείς από ευτυχία ... Μ' εκνευρίζει αφάνταστα ... Δεν το κρύβω ... Όμως ... Όταν καθόμαστε μαζί και το χέρι της μ' αγγίζει εκεί ... Νιώθω σαν όλοι οι θυμοί μου να εξαφανίζονται δια μαγείας ... Και, τότε, το μόνο που απομένει είναι ... Η ευτυχία ... (Μικρή σιωπή) Όμως, δεν θέλω τη ζωή της! Θέλω τη δική μου ζωή! Αυτή που πλάστηκε, αποκλειστικά και μόνο, για μένα! ... (Μικρή σιωπή) Φοβάται τόσο την Αλήθεια ... Ίσως να την φοβάμαι και γω ... Αλλά ... Σε τούτη την παράσταση ...

(Κάθεται κάτω στο πάτωμα της σκηνής.
Απαγγέλει στίχους ...)

"Μην αδικείς το χόμα που το νότισε μια νύχτα η βροχή ...
Πάρε το τσέρκι σου και κύλα το στον δρόμο ...
Στο παιδικό το κάλεσμα της μέρας ..."

(Γέρνει στο πάτωμα και αποκοιμιάται.
Στη σκηνή εμφανίζεται η κυρία.
Κρατάει στα χέρια της μία κουβέρτα. Τη σκεπάζει. Κάθεται δίπλα της)

(Χαμηλός φωτισμός)

ΚΥΡΙΑ: Οι γλάστρες μας μεγάλωσαν, γλυκιά μου. Σε λίγο καιρό, δεν θα χρειάζονται, πλέον, τη φροντίδα μου. Θα τις φροντίζεις εσύ. Κοιμήσου. Πρέπει να είσαι ξεκούραστη τη μέρα της παράστασης ... (Μικρή σιωπή) Δεν σου το είπα ποτέ, αλλά, τώρα, μπορώ να σου το πω ... Ήσουν πολύ καλή στις πρόβες. Πολύ καλή ... (Μικρή σιωπή) Το ρόλο σου τον κέρδισες επάξια ... (Τη χαϊδεύει) Κοιμήσου γλυκά ...

(Τη φιλάει και αφήνει δίπλα της μια κούκλα.
Αποχωρεί από τη σκηνή.
Η Λένα ζυπνάει ...)

ΛΕΝΑ: ... Ξημέρωσε ... *(Χασμουριέται και κοιτάζει το ρολόι της)* Τι;;; Ω, Θεέ μου! Άργησα! Μου 'χε πει να είμαι στο θέατρο, στην ώρα μου, για την τελική πρόβα! Ωχ! Ποιος την ακούει τώρα! Και θα 'χει και δίκιο! *(Πετάγεται από το πάτωμα και αρχίζει να φτιάχνεται)*. Θα της ζητήσω συγγνώμη! Χίλιες φορές θα της ζητήσω συγγνώμη! Δεν φταίω, όμως, εγώ! Αποκοιμήθηκα! Ήμουν πολύ κουρασμένη! *(Ψάχνει, πανικόβλητη, να βρει τα πράγματά της)* Ω! Είμαι απαράδεκτη! Σήμερα έπρεπε να με πάρει και μένα ο ύπνος! *(Ψάχνοντας)* Μα, που είναι τέλος πάντων! Να πάρει η ευχή! Πού την έβαλα; *(Βλέπει την κούκλα, πεσμένη στο πάτωμα. Ξαφνιάζεται)* Πώς βρέθηκε αυτή η κούκλα εδώ; ... Δεν είναι δυνατόν ... Μα ... Αυτή είναι η κούκλα που είχα ... Όταν ήμουν παιδί! ... *(Την παίρνει στα χέρια της και την περιεργάζεται)* Δεν είναι δυνατόν ... Πώς βρέθηκε αυτή εδώ; ... Τι περίεργο ... *(Μικρή σιωπή)* Όμως! ... Φτάνει! Φτάνει! Ας μην καθυστερώ άλλο! Ας περιμένουν τα μυστήρια να βρουν τη λύση τους γι' αργότερα! Πρέπει να φύγω! *(Αφήνει και πάλι την κούκλα να πέσει στο πάτωμα)* Αχ! Να την! *(Βλέπει μια ανθοδέσμη με λευκά τριαντάφυλλα)* Ευτυχώς! *(Την παίρνει στα χέρια της και φεύγει τρέχοντας ...)*

*(Επιστρέφει, μετά από λίγο, ξανά στη σκηνή, με την ανθοδέσμη στα χέρια.
Δείχνει λυπημένη)*

ΛΕΝΑ: Δεν ήρθε ... Ούτε καν τηλέφωνο πήρε ... Την περίμενα μία ώρα στο θέατρο ... Ένας από αυτούς τους τυχάρπαστους πολιτικάντηδες, που διαφεντεύουν την τύχη του θεάτρου, μου είπε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο ότι την είδε να παρευρίσκεται σε κοινή εκδήλωση. *(Μικρή σιωπή)* Αυτή ήταν η τελευταία μας πρόβα ... *(Αφήνει την ανθοδέσμη κάτω στο πάτωμα και κάθεται και κείνη)* Πόσο ανόητη είμαι, Θεέ μου ... Πόσο ανόητη ... Περίμενα αυτή τη μέρα τόσο καιρό ... Και κείνη ... Απόδρασε σαν κυνηγημένη ... *(Μικρή σιωπή)* Καλός ηθοποιός είναι αυτός που μπαίνει και, την ίδια στιγμή, βγαίνει από τον ρόλο του ... Εμείς «παίζουμε», γλυκιά μου ... Αυτό να θυμάσαι ... «Παίζουμε» ... *(Μικρή σιωπή)* Έπρεπε να το περιμένω ότι θα συνέβαινε ... Έπρεπε να το περιμένω! ... *(Κλαίει)* Αυτή δεν είναι παράσταση! *(Φωνάζει δυνατά)* Μια κοροϊδία είναι! Μια κοροϊδία! Μια υποκρισία και ένα ψέμα! ... *(Παίρνει την ανθοδέσμη και την πετάει με μανία)* Στο διάολο όλα! ... Στο διάολο να πάνε όλα! ... Αφησέ με ήσυχη! ... Ακούς! ... Αφήστε με όλοι ήσυχη! ...

*(Η κυρία μπαίνει στη σκηνή.
Ο φωτισμός χαμηλώνει.
Παίρνει τη ριγμένη ανθοδέσμη.
Κάθεται στο πάτωμα.
Ακουμπάνε, πλάτη με πλάτη, χωρίς να κοιτάζονται)*

ΛΕΝΑ: Γιατί μου μίλησες εκείνο το πρωινό, που περιφερόμουν άσκοπα μ' ένα σακίδιο στον ώμο; ... Καλύτερα να μην με σταμάταγες ποτέ ...

ΚΥΡΙΑ: Ήταν κάτι ανέλπιστο, όταν σε είδα ...

ΛΕΝΑ: Ανέλπιστο ... Και μακρινό μήπως; ...

ΚΥΡΙΑ: Ναι ... Μακρινό ...

ΛΕΝΑ: Πώς έγινε; ... Μίλα μου γι' αυτό ...

ΚΥΡΙΑ: Δεν ήμουν έτοιμη ... Φοβόμουν πολύ ... Περνούσα άσχημες καταστάσεις ... Και έτσι ... Μια μέρα ... Χάθηκε η ...

ΛΕΝΑ: Χάθηκε; ... *(Μικρή σιωπή)* Γι' αυτό χαρακώνεις τη καρδιά μου; ...

ΚΥΡΙΑ: Φύγε μακριά μου, Λένα ... Αυτή η παράσταση δεν θα ανέβει ποτέ ... Πες πως σου είπα ψέματα ... Φύγε μακριά μου ...

*(Η Λένα σηκώνεται όρθια. Αποχωρεί.
Μένει μόνη η κυρία. Κλαίει ...)*

(Σκοτάδι στη σκηνή)

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

1^η Σκηνή:

*(Στο θεατράκι, η Λένα ποτίζει τις γλάστρες.
Ανοίγει η πόρτα και μπαίνει η κυρία. Ξαφνιάζεται, μόλις βλέπει την κοπέλα)*

ΚΥΡΙΑ: Ήρθες; ...

ΛΕΝΑ: Ήρθα για να ποτίσω τις γλάστρες ...

ΚΥΡΙΑ: *(Μικρή σιωπή)* Τελικά ... Φοβάσαι πολύ μη μαραθούν ...

ΛΕΝΑ: Γιατί ... Εσύ; ... Δεν φοβάσαι; ...

ΚΥΡΙΑ: *(Παραμένει σιωπηλή)*

ΛΕΝΑ: *(Ποτίζοντας ...)* Άκουσα ότι η παράστασή μας ματαιώθηκε. Δεν θα ανέβει, τελικά, το έργο μας.

ΚΥΡΙΑ: *(Σιωπηλή)*

ΛΕΝΑ: Βλέπω ... Οι πολιτικοί σου δεν άργησαν να βάλουν το χεράκι τους. *(Μικρή σιωπή)* Ωστόσο, καλός ηθοποιός είναι αυτός που μπαίνει και, την ίδια στιγμή, βγαίνει από τον ρόλο του ... Όντως! Οφείλω να ομολογήσω ότι εσείς, ειδικά, είστε εκπληκτική ηθοποιός! ... *(Αφήνει κάτω το ποτιστήρι και την πλησιάζει)*

ΚΥΡΙΑ: *(Σιωπηλή)*

ΛΕΝΑ: *(Παίρνει την αφημένη, πάνω στην πολυθρόνα, ανθοδέσμη και της τη δίνει)* Γι' αυτό τον λόγο και γω, σας υποβάλλω τα σέβη μου, προσφέροντάς σας και αυτά τα λευκά άνθη! Το λευκό ήταν, πάντα, το χρώμα της αγνότητας! ... *(Κάνει μια βαθιά υπόκλιση)*

ΚΥΡΙΑ: *(Παίρνει την ανθοδέσμη. Παραμένει σιωπηλή)*

ΛΕΝΑ: Και, φυσικά, σε κάτι τέτοιες περιστάσεις, ένας μικρός λόγος για το τιμώμενο πρόσωπο είναι, πάντα, απαραίτητος! Επιτρέψτε μου, λοιπόν, να τον εκφωνήσω προς χάριν σας!

ΚΥΡΙΑ: *(Χαμηλώνει το βλέμμα)*

ΛΕΝΑ: Αξιότιμη Κυρία! ... Η Τέχνη ήταν, ανέκαθεν, το καταφύγιο του ανθρώπου. Ανά τους αιώνες, φανερώθηκε μέσα από πολλές μορφές, με έναν και μόνο σκοπό κάθε φορά. Να πατάξει και να εξοβελίσει τον χρόνο! Αυτόν τον χρόνο που φέρνει ρυτίδες στα μάτια μας, ρόζους στα χέρια μας, χαρακιές στην καρδιά μας ... *(Μικρή σιωπή)* Όταν σας γνώρισα ... *(Μικρή σιωπή)* Όταν ήρθα κοντά σου ... Πίστευα ότι καμιά ρυτίδα δεν θα σκίαζε τα μάτια μου, κανένας ρόζος δεν θα σκλήραινε τα χέρια μου, καμιά χαρακιά δεν θα χαρακωνε την καρδιά μου ... Γιατί εσύ ήσουν για μένα ... *(Μικρή σιωπή)* Το καταφύγιο μου ... Το σπίτι μου ...

ΚΥΡΙΑ: *(Τα πόδια της λυγίζουν. Κάθεται στην πολυθρόνα. Κρατάει στην αγκαλιά της την ανθοδέσμη)*

ΛΕΝΑ: Όμως ... Έκανα λάθος ... Γιατί είμαι ένα πρόβατο! ... Όπως, πολύ σωστά, με αποκαλούσατε, πάντα, στις πρόβες μας! ... Στο έργο μας! ... Αξιότιμη Κυρία! (*Μικρή σιωπή*) Η Τέχνη είναι μια ψευδαίσθηση τελικά! Και ο χρόνος δεν νικιέται ποτέ! Και ρυτιδώνει τα μάτια μας ... Και σκληραίνει τα χέρια μας ... Και χαρακώνει την καρδιά μας! ...

ΚΥΡΙΑ: (*Γέρνει το κεφάλι της πάνω στην ανθοδέσμη*)

ΛΕΝΑ: Αλλά, όμως, Αξιότιμη Κυρία, υπάρχει και κάτι άλλο που δεν γιατρεύει η Τέχνη, πέρα από τον χρόνο! Και αυτό είναι τα πάθη! (*Την κοιτάζει με αποστροφή*) Τα πάθη! Αυτά τα άγρια θηρία απ' τα οποία ελαύνονται οι άνθρωποι, ώσπου να τους ξεσκίσουν τις σάρκες τους, να ξεριζώσουν τη λογική τους και να συντρίψουν την άμοιρη ψυχή τους! Αυτά τα πάθη, απ' τα οποία εσείς, Αξιότιμη Κυρία! ... Απ' τα οποία εσύ κυριεύεσαι χρόνια ολόκληρα! Και δεν είσαι σε θέση, πια, ούτε να το αισθανθείς! (*Αρπάζει την ανθοδέσμη μέσα απ' την αγκαλιά της. Την αναγκάζει να σηκώσει το κεφάλι της*) Δες αυτά τα λευκά τριαντάφυλλα! Δες τα καλά! Είναι σαν όλα τα λευκά τριαντάφυλλα που σου προσφέρουν αυτοί που έρχονται για να σε χειροκροτήσουν, για να φωτογραφηθούν μαζί σου, για να γεμίσουν τη ματαιοδοξία τους με τη δική σου ματαιοδοξία! Όμως ... (*Σκουπίζει τα δάκρυα από τα μάτια της*) Όμως ... Αυτά τα λευκά τριαντάφυλλα έχουν κάτι που δεν έχουν τα δικά τους! Και ξέρετε τι είναι αυτό, Αξιότιμη Κυρία; ... Θάρρος! Θάρρος! Αυτό που εσείς, άκριτα, αποκαλούσατε πάντα ... Θράσος! Έλλειψη σεβασμού! Ανάρμοστη συμπεριφορά! Επιθετικότητα! Γιατί ο χρόνος ... Ο χρόνος που τα μολύνει όλα στο πέρασμά του ... Φύτεψε και στη δική σας καρδιά τη ζήλεια! Τη ζήλεια! Γιατί είστε μια ζηλιάρια! Μια δειλή ζηλιάρια! (*Πετάει κάτω την ανθοδέσμη*) Γιατί είσαι μια δειλή που δεν αντέχει στην ιδέα ότι θα παίξει δίπλα μου τον ρόλο της! Αλλά μπαινοβγαίνει μέσα από αυτόν, όπως ένας γελοίος παλιάτσος μπαίνει και βγαίνει μέσα από τα ξεδιάντροπα κουρέλια του! ...

ΚΥΡΙΑ: (*Σηκώνεται απότομα από την πολυθρόνα. Της δίνει ένα δυνατό χαστούκι*)

ΛΕΝΑ: Αυτό το χαστούκι ... Το έδωσες ... Στον εαυτό σου ...

(*Χαμηλός φωτισμός*)

(*Βλέπουμε τη Λένα καθισμένη στο πάτωμα σε μια άκρη της σκηνής.
Την πλησιάζει η κυρία. Κάθεται και κείνη κάτω.
Ακουμπάνε, πλάτη με πλάτη, χωρίς να κοιτάζονται.
Η κυρία χαϊδεύει το χέρι της ... Καμιά αντίδραση
Γέρνει το μέτωπό της πάνω στην πλάτη της κοπέλας ...*)

ΚΥΡΙΑ: Πέσ' μου κάτι, Λένα ... Πέσ' μου κάτι ... Θέλω να είμαι προετοιμασμένη ...

ΛΕΝΑ: Μην κλαις, Άμλετ ... Μην κλαις ... Μια πρόβα ήταν ... Πάει ... Πέρασε ... Μην κλαις ...

(*Η κοπέλα σηκώνεται, χωρίς να την κοιτάζει, και αποχωρεί.
Μένει μόνη η κυρία*)

(*Σκοτάδι στη σκηνή*)

.....

2^η Σκηνή:

(Χαμηλός Φωτισμός)

(Στη σκηνή, μόνο μια ριγμένη πολυθρόνα.
Μπαίνει στο θεατράκι η Λένα. Σηκώνει την πολυθρόνα.
Οι γλάστρες λείπουν. Ριγμένη κάτω στο πάτωμα και η ανθοδέσμη με τα λευκά τριαντάφυλλα.
Τη σηκώνει και την αφήνει πάνω στην πολυθρόνα.

Στη σκηνή μπαίνει και η κυρία ...)

ΚΥΡΙΑ: Οι γλάστρες μας; ...

ΛΕΝΑ: (Σιωπηλή)

ΚΥΡΙΑ: Πού πήγαν οι γλάστρες μας; ...

ΛΕΝΑ: Δεν θυμάσαι; ... Τις χάσαμε εχθές ...

ΚΥΡΙΑ: Δεν θυμάμαι τίποτα ...

ΛΕΝΑ: Τις χάσαμε εχθές ...

ΚΥΡΙΑ: Τις χάσαμε; ...

ΛΕΝΑ: Ήθελες να είσαι προετοιμασμένη ... Τι έπαθες τώρα; ... Το ήξερες ... Το ξέραμε ... (Μικρή σιωπή) Μια μέρα ... Θα τις χάναμε ...

ΚΥΡΙΑ: (Σιωπηλή)

ΛΕΝΑ: Το ξέραμε ...

ΚΥΡΙΑ: Τότε ... Θα πω να μας φέρουνε άλλες! Θα τους το ζητήσω εδώ και τώρα! Δεν μπορεί! Ο χώρος είναι εντελώς γυμνός!

ΛΕΝΑ: Γιατί λες συνέχεια ψέματα στον εαυτό σου; ...

ΚΥΡΙΑ: Τι; ... (Μικρή σιωπή) Μα ... Δεν μπορεί ...

ΛΕΝΑ: Το ήξερες ... Το ξέραμε ... Στην παράσταση ...

ΚΥΡΙΑ: Στην παράσταση; ... (Μικρή σιωπή) Λένα ... Πέσ' μου κάτι ... Σε παρακαλώ ... (Μικρή σιωπή) Θέλω να είμαι προετοιμασμένη ...

ΛΕΝΑ: Πρέπει να φύγω ... Είναι αργά ...

ΚΥΡΙΑ: Λένα ...

ΛΕΝΑ: Νύχτωσε ... Είναι αργά ... Πρέπει να φύγω ...

ΚΥΡΙΑ: Λένα!

ΛΕΝΑ: *(Πάει να φύγει)*

ΚΥΡΙΑ: Λένα! *(Μικρή σιωπή)* Δεν θέλω να μείνω μόνη μου! ... *(Μικρή σιωπή)* Μη φεύγεις ... Φοβάμαι ...

ΛΕΝΑ: Τι φοβάσαι; ...

ΚΥΡΙΑ: Τη νύχτα που ήρθε ...

ΛΕΝΑ: *(Μικρή σιωπή)* Νυστάζεις; ... Θέλεις να ξαπλώσεις; ...

ΚΥΡΙΑ: Ναι ... Θέλω ...

ΛΕΝΑ: *(Παίρνει μια κουβέρτα από την άκρη της σκηνής. Εκείνη ξαπλώνει στο πάτωμα. Τη σκεπάζει. Της χαϊδεύει τα μαλλιά)*

ΚΥΡΙΑ: Φέρε πίσω τις γλάστρες μας, Λένα ... Φέρ' τες πίσω ... Είναι τόσο άδεια όλα ... Τόσο άδεια ...

ΛΕΝΑ: Σσσς ... Κοιμήσου, Άμλετ ... Κοιμήσου ... Είμαι δίπλα σου ... Βλέπεις; ... Είμαι δίπλα σου ...

ΚΥΡΙΑ: Αναρωτιέμαι πως ξεκίνησαν όλα αυτά ... Δεν μπορούσα να φανταστώ ... Ότι θα τις αγαπούσα τόσο ...

ΛΕΝΑ: Τα αισθήματα τρυπώνουν μέσα μας ύπουλα ... Φωλιάζουν για πάντα ... Ακόμη και μέσα από μια ... *(Μικρή σιωπή)* Παράσταση ...

ΚΥΡΙΑ: Είμαι πολύ κουρασμένη ... Πολύ ... Καληνύχτα, μωρό μου ... Ξέρω ότι εσύ θα τις φέρεις, πάλι, πίσω ... *(Κλείνει τα μάτια της)* Το ξέρω ...

ΛΕΝΑ: *(Τη φιλάει στο μάγουλο και αποχωρεί)*

(Σκοτάδι)

.....

3^η Σκηνή:

(Φωτισμός)

*(Σκηνικό εντελώς γυμνό.
Ακούγεται ένα συνεχές, δυνατό χειροκρότημα.
Η αυλαία κατεβασμένη, μέχρι το μέσον περίπου της σκηνής.
Το χειροκρότημα σταματά.
Μπαίνει στη σκηνή η κυρία, ζαναμμένη από ενθουσιασμό)*

ΚΥΡΙΑ: Ουφ, Θεέ μου! Τι δοκιμασία και αυτή! Τα καταφέραμε όμως! Έπαιξαν πολύ καλά τα παιδιά! Η παράσταση έσκισε! Τι κόσμος! Τι χειροκροτήματα! Δεν ήξερα πώς να κρατήσω τις ανθοδέσμες που μου δίνανε! Αχ! Υπέροχο συναίσθημα το χειροκρότημα! Ήρθαν όλοι οι καλεσμένοι! Τελικά, οι θυσίες και οι κόποι πιάνουν, πάντα, τόπο! Ακόμη και μέσα στη θολούρα της κάθε εποχής, υπάρχει ελπίδα!

*(Εμφανίζεται η Λένα.
Στέκεται από πίσω της ...
Κρατάει μια ανθοδέσμη με λευκά τριαντάφυλλα)*

ΛΕΝΑ: Συμφωνώ. Ο χρυσός, πάντα, λάμπει ...

ΚΥΡΙΑ: *(Στρέφει το βλέμμα της και την κοιτάζει έκπληκτη)* Λένα! Εσύ; ... Εδώ; ... *(Της πιάνει, με χαρά, τα χέρια)* Πότε ήρθες; Δεν σε είδα;

ΛΕΝΑ: Καθόμουν στα πίσω καθίσματα. Άλλωστε, το ξέρεις. Ποτέ δεν τα πήγαινα καλά με τις πρωτοκαθεδρίες!

ΚΥΡΙΑ: *(Χαμογελάει)* Πώς σου φάνηκε το έργο; Σου άρεσε;

ΛΕΝΑ: *(Γελάει)* Αφού το σκηνοθέτησες εσύ! Τι να πω εγώ!

ΚΥΡΙΑ: Έλα τώρα! Μη με πειράζεις!

ΛΕΝΑ: *(Κοιτάζει, νοσταλγικά, τον γυμνό χώρο)* Άλλαξε ο χώρος ...

ΚΥΡΙΑ: Πέρασαν τέσσερα χρόνια από τότε, Λένα ...

ΛΕΝΑ: Ναι.

ΚΥΡΙΑ: Μάθαινα, πάντα, για τις επιτυχίες σου ... Την εξέλιξή σου ...

ΛΕΝΑ: Για δεξ! Την κρατάω τόση ώρα! *(Της δίνει την ανθοδέσμη)*

ΚΥΡΙΑ: Λευκά τριαντάφυλλα ...

ΛΕΝΑ: Το χρώμα της αγνότητας ...

ΚΥΡΙΑ: *(Συγκινημένη)* Βρε παιδί μου! Δεν έχει και καμιά καρέκλα να καθίσουμε!

ΛΕΝΑ: *(Χαμογελώντας)* Ούτε γλάστρες να ποτίσουμε ...

ΚΥΡΙΑ: *(Μικρή σιωπή)* Λένα ...

ΛΕΝΑ: Τι είναι Άμλετ;

ΚΥΡΙΑ: *(Πάει δειλά να χαϊδέψει το μάγουλό της)* Εκείνο το χαστούκι τότε ...

ΛΕΝΑ: Ω! Ακόμη το θυμάσαι; Μου χρειαζόταν!

ΚΥΡΙΑ: Μετά από κείνο όμως ... Έφυγες ...

ΛΕΝΑ: Άμλετ ... Ο καθένας ζει με τα μυστικά του ... Και όταν θέλει κάπου να τα φωνάξει ... Τα ψιθυρίζει στον αέρα ... Ή στην κόγχη μιας μικρής κρύπτης ...

ΚΥΡΙΑ: Είσαι ευτυχισμένη, ομορφιά μου;

ΛΕΝΑ: Εσύ είσαι;

ΚΥΡΙΑ: Ναι ... Είμαι ...

ΛΕΝΑ: *(Χαμογελώντας)* Και εγώ είμαι.

ΚΥΡΙΑ: Είμαι ευτυχισμένη γιατί ήρθες ... Ξανά ...

ΛΕΝΑ: *(Γελάει)* Όχι με σακίδιο στον ώμο, όπως εκείνο το πρωινό! Αλλά με ανθοδέσμη στα χέρια!

ΚΥΡΙΑ: *(Μικρή σιωπή)* Λένα ... Θυμάσαι εκείνον τον περίεργο τύπο που συναντούσαμε, πάντα, όταν πηγαίναμε για φαγητό;

ΛΕΝΑ: Ναι, βέβαια. Τι απέγινε;

ΚΥΡΙΑ: Το έσκασε με ένα μαντεκόφ σαράντα χρόνια νεότερό του! *(Γελάει μαζί)*

ΛΕΝΑ: Αλήθεια! Τι μου λες!

ΚΥΡΙΑ: Ναι! Ναι! Και εκείνον! Εκείνον τον ζεν-πρεμιέ που σε κοιτούσε!

ΛΕΝΑ: Ω! Εσένα κοιτούσε Άμλετ! Όχι εμένα!

ΚΥΡΙΑ: Έλα τώρα! Είναι δυνατόν να κοιτούσε εμένα, την γριά; Και, βέβαια, εσένα κοιτούσε! Τον θυμάσαι;

ΛΕΝΑ: Φυσικά!

ΚΥΡΙΑ: Ε, λοιπόν! Συνοδεύει μια στην ηλικία μου! *(Γέλια)*

ΛΕΝΑ: Εμ, είδες που στο 'λεγα πάντα! Η ηλικία σου έχει μεγαλύτερο σουξέ!

ΚΥΡΙΑ: *(Μικρή σιωπή)* Λένα ... Ήθελα, πάντα, να σου πω ...

ΛΕΝΑ: Ήθελες, πάντα, να είσαι προετοιμασμένη, Άμλετ ...

ΚΥΡΙΑ: Για την παράσταση; ...

ΛΕΝΑ: Για την παράσταση ...

ΚΥΡΙΑ: *(Μικρή σιωπή)* Καλός ηθοποιός είναι αυτός ...

ΛΕΝΑ: Που έχει τη δύναμη να είναι ο ρόλος του ...

ΚΥΡΙΑ: Μέχρι το τέλος; ...

ΛΕΝΑ: Μέχρι το τέλος ...

ΚΥΡΙΑ: *(Μικρή σιωπή)* Λένα ... Θυμάσαι τα τελευταία λόγια του έργου μας; ...

ΛΕΝΑ: Φυσικά και τα θυμάμαι ...

ΚΥΡΙΑ: *(Μικρή σιωπή)* Τι λες; ... Παίρνουμε θέσεις; ...

ΛΕΝΑ: Ναι ...

(Πλησιάζουν ...)

ΚΥΡΙΑ: *(Προσποιούμενη ότι την μαλώνει με φωνή)* Καλέ! Πού χάθηκες εσύ τόσο καιρό!

ΛΕΝΑ: *(Μικρή σιωπή. Συγκινημένη)* Σαν τον αετό ... Όταν η δίψα του δεν του επιτρέπει να χάνεται άλλο στους αιθέρες ...

ΚΥΡΙΑ: *(Μικρή σιωπή. Συγκινημένη)* Χαμηλώνει τα φτερά του ...

ΛΕΝΑ: Για να αγκαλιάσει τη γη ... *(Πέφτει στην αγκαλιά της)* Σ' αγαπάω πολύ, Άμλετ ...

ΚΥΡΙΑ: Ψευτρούλα μου ... Είσαι μια ψευτρούλα εσύ ...

ΛΕΝΑ: Πολύ ... Πολύ ... *(Μικρή σιωπή)* Μην κλαις, Άμλετ ... Μην κλαις, κλασιέρα ...

ΚΥΡΙΑ: Ω! Δεν είμαι κλασιέρα! *(Στην αγκαλιά της Λένας και σκουπίζοντας τα δάκρυά της)* Ποτέ δεν ήμουν!

ΛΕΝΑ: Ναι; Φαίνεται ... Φαίνεται, Άμλετ ...

ΚΥΡΙΑ: Παλιοκόριτσο ... *(Τη χαιδεύει στην πλάτη)*

ΛΕΝΑ: *(Ψιθυριστά στο αυτί)* Πεινάω ... Τι λες; Το 'σκάμε; Όπως τότε ...

ΚΥΡΙΑ: Μα ...

ΛΕΝΑ: *(Ψιθυριστά στο αυτί)* Έχω να σου πω και ένα μυστικό ... Δεν το 'πα σε κανέναν ακόμα ...

ΚΥΡΙΑ: Αλήθεια;

ΛΕΝΑ: Μμμμμμ ....

(Χειροκροτήματα ... Και η αυλαία σηκώνεται)

[ΤΕΛΟΣ]

